

הציור שלי רוצה להתקיים בכמה מישורים. הוא מתהווה במתח שבין האינסטינקט לידיעה. אני בוחרת במבט פנימה – בחירה אשר מעלה את מילותיו של הצייר הברלינאי מקס ליברמן, ערב מלחמת העולם הראשונה: "ניסיתי בכל כוחי לעצום את עיניי מול הדברים הנוראים ולצייר את הפריחה הצבעונית בגני"¹. המציאות החיצונית מתצאת את דרכה אל לב לבו של הציור, והיא מתרחשת במתח שבין הכיסוי והגילוי, בין הנגטיב והפוזיטיב ובין המלא והחסר.

להיות צייר פירושו להצביע על ציור ככתב יד חד-פעמי בעידן של שעתוק והתרחקות מן המקור, כניסיון להתכוון למקור של רגש.

הציור שלי עוסק בריבוי, בצפיפות, בדחיסות של מצבים, מחשבות ופעולות. הריבוי בא לנסח מחשבה מורכבת רב-כיוונית, השואפת להיות מזוככת לא פחות מן הצמצום. אני מבקשת לקיים על הבד בכפיפה אחת אוסף של רגעים המתעדים חוויות זמן: תהליך הציור כחוויה מתמשכת מאפשר זאת.

בסדרה הנוכחית אני עסוקה בניסיון להפגיש שתי תנועות מנוגדות: התנועה של הקו הנע משמאל לימין – תחת הכותרת "חלק א": "תת ההכרה נפתחת כמו מניפה"² – פוגשת בדרכה תנועה מעגלית אשר מתרחשת מימין לשמאל ונקראת "חלק ב": "ארבע עונות ביממה"³.

בחלק א' מופיעה דמות נשית החובקת בידיה קוביות לגו. כשהן נופלות, היא מתכופפת לאוספן. בחלק ב' מוצגות שלוש דמויות נשיות: סבתא, אמא ונורית (כמחווה לשלושת הגרציות). הדמות שמשרטטת בהליכתה קו, נכנסת אל לב המעגל על רקע השתנות עונות השנה כמחזור של טבע: השינוי וההשתנות עומדים כמטפורה לחוויות הציור עצמה. בסדרה זו אני מעונינת להציע אפוס חילוני-מקומי-פרטי, המתייחס לאפוס התרבותי שצייר בוטיצ'לי בלידת ונוס.

מתוך טקסט שנכלל בקטלוג הבוגרים של תואר שני בצלאל, מאי 2004: "חי, צומח, דומם" ע"מ 66.

¹ מתוך כתבה שהתפרסמה בעיתון הארץ.

² שם ספר שיריה של יונה וולך, שנדפס לאחר מותה ומכנס את מכלול יצירתה.

³ מתייחס לשיר "Four Seasons in One Day", שכתבה להקת Crowded House ב-1991, השיר נכלל באלבום: Wood Face.